WILLIAM KING

PROTECTORUL

William King

PROTECTORUL

versiunea în limba română

UNCRIS

— Deschide uşa, a strigat Kormak.

Sângele îi curgea de sub vestă, rana dintr-o parte durea, şi era ameţit datorită rădăcinilor mestecate pentru a-şi ostoi durerea. Trebuia să intre cât mai curând. Era aproape amurgul şi tocmai în această noapte nu era timpul de a sta pe afară.

Privi înapoi către colinele nesfârşite şi pădurile asupra cărora pogora întunericul. Bine măcar, că pe drum nu se vedea nici un semn al urmăritorilor săi. Ei se aflau, cu siguranţă, la adăpost, ascunzându-se după *Vechile Semne*, rugându-se la Soare să-i apere de teroarea întunericului.

Auzi paşi care se apropiau de uşă.

— Cară-te!

Vocea era profundă şi aspră, cu accentul unui ţăran fermier.

— Alungi pe unul dintre ai tăi, un om, în noaptea cu lună plină? a întrebat Kormak. *Sfântul Soare* îşi va întoarce chipul de la recoltele tale. Vitele îţi vor fi sterpe.

— Cum pot şti că eşti un om? Este seară şi am mai avut necazuri cu *Copiii Lunii*.

Cu siguranţă, asta explica suspiciunea din vocea omului, se gândi Kormak. Ţinutul se afla aproape de marginile lumii, unde *Cei Vechi* încă se mai confruntau cu oamenii.

— Dacă aş fi un *moondog*[1] aş putea sta în faţa *Semnului Vechi* cioplit pe piatra de la uşa ta? întrebă Kormak.

Bine că nu ei puteau vedea sângele-i ce tocmai picura pe steaua cu cinci colţuri în cerc, cioplită grosolan pe suprafaţa plată a pietrei. Ar fi fost cel mai rău lucru.

— Nu pare a fi unul dintre ei, tată, spuse o altă voce, mai subţire şi mai puţin aspră decât prima.

A urmat sunetul unei palme şi un strigăt de durere.

— Ce ştii tu despre treburile stea, băiete? Ei pot vorbi cu orice fel de glas vor.

— Ai de gând să deschizi uşa sau trebuie să o dobor?

Kormak s-a simţit ruşinat că a trebuit să ameninţe, dar trebuia să intre ca să-şi vadă de rană. Trebuia să-şi pună şi calul într-un grajd protejat. Era nevoie să fie odihnit, pentru ca mâine să scape de oamenii care voiau să-l spânzure pentru uciderea Primarului din Stormgarde.

— Spune *Rugăciunea Soarelui*! a strigat omul.

Era o veche superstiţie cum că *Copii Lunii* nu puteau recita aceste cuvinte. Kormak avea motiv să ştie că nu era adevărat, dar nu era timpul potrivit ca să-şi împărtăşească cele ştiute.

---

[1] Moondog – se referă la *Copii Lunii* / monştrii nopţii.

Spuse cuvintele învăţate de mic copil acum mai mult de 30 de ani. A auzit cum este ridicat un drug şi uşa s-a deschis.

— Intră repede, spuse vocea.

Kormak se gândi o clipă dacă ar trebui să scoată sabia. Oamenii dinăuntru ar fi putut fi înarmaţi şi înclinaţi spre rele. Pe de altă parte, nu voia să-i înfricoşeze cu vederea unui muntean[2] cu părul negru, care năvăleşte prin uşă la acest ceas de seară. Amintirea vechilor războaie era încă vie.

Păşi în interiorul luminat slab de focul din vatră. Podeaua de pământ era acoperită cu paie. Îşi plecă capul ca să evite grinzile tavanului jos. Locul mirosea a porci, câini şi oameni, cu toţii îngrămădiţi la un loc.

Kormak văzu un om nu prea înalt, de vârstă mijlocie, voinic şi cu barba blondă.

În spatele fermierului era o femeie cu chipul marcat de vreme. Era şi un băiat, nu mai mare de 13 ani, probabil cel ce vorbise, şi o fată, cu vreo cinci ani mai mică, poate sora lui. Lângă fereastră mai era un bărbat, de vreo 20 de ani, fiul cel mare, sau fratele mai tânăr al nevestei. Bărbatul care a deschis uşa avea un ciomag gros. Kormak a înaintat ca să-şi facă destul loc în caz de nevoie.

— Stai liniştit, spuse. Nu vreau să te rănesc. *Sfântul Soare* să lumineze asupra ta.

Înclină capul făcând semnul *Soarelui* în aer, dar tot timpul cu ochii la bărbaţi pentru că nu avea chef să încaseze o lovitură în timp ce se închina. Privindu-l oamenii s-au liniştit puţin. Se temuseră că intră un monstru, dar se aflau în faţa unui om înalt, îmbrăcat ca orice alt mercenar lipsit de pământ, cu sabia la spate, cu sângele ce-i îmbiba cămaşa murdară din lână picurând de sub vesta din piele groasă.

— Vezi de calul meu şi am să te plătesc.

Scoase o monedă din pungă, lăsându-l să vadă cât de goală este. N-avea de ce să-i dea un motiv ca să-l ucidă la noapte.

Omul mai în vârstă a luat o hotărâre şi-i făcu semn băiatului:

— Du-te. Noi o să stăm cu ochii pe străin.

Băiatul s-a îndreptat spre uşă, ros de curiozitate despre ce va urma, prins între dorinţa de a rămâne ca să-şi ajute tatăl dacă ar fi nevoie şi frica de a ieşi afară în întunericul ce se lăsa.

— Du-te, l-a îmboldit tatăl pe un ton răstit.

Băiatul s-a supus imediat.

---

[2] Muntean – *highlander* – scoţian din zona muntoasă.

— Sângerezi, spuse fata.

Părea îngrijorată.

— Tâlhari pe drum, a minţit Kormak, mai puţin ferm decât i-ar fi plăcut.

Devenise foarte priceput la minciuni.

— Am fost rănit, dar am reuşit să fug. Calul meu a reuşit să mă aducă aici.

— Semeni mai mult cu un bandit, decât cu unul care să fie jefuit, spuse fiul mai în vârstă, jumătate sfidător, jumătate înfricoşat, din locul său aflat în siguranţă lângă fereastră.

— Sunt un soldat, a mărturisit Kormak, ascunzând o minciună mai mare cu un adevăr mai mic.

Într-un anume sens, chiar era un soldat. Tocmai luptase într-un altfel de război decât cel la care s-ar fi gândit aceşti oameni.

— În ziua de azi sunt mulţi ca tine pe drumuri. Pentru că s-au terminat războaiele din răsărit. Uneori mă gândesc că ar fi fost mai bine să ne fi cucerit *orcii*[3]. N-ar fi jefuit şi ucis mai mult decât aşa zişii apărători ai noştri.

Totdeauna era la fel, se gândi Kormak. Când pericolul era prezent, oamenii scoteau urale, îţi aruncau flori şi te numeau erou. După ce pericolul trecea, uitau şi te numeau bandit.

— Dacă spui asta, înseamnă că nu ştii nimic despre *orci*, îi spuse Kormak.

— Dar tu ştii? s-a repezit tânărul.

A avut un fel de rânjet dispreţuitor, dar se mai vedea şi altceva. Frica, desigur. Sau poate invidia. Mulţi băieţi plecaseră de la ferme ca să lupte în războaiele cu *orcii*, dar mulţi au rămas pe loc şi de atunci îşi puneau la îndoială curajul.

— Ştiu. Dacă cei cu pielea verde erau aici, nu v-ar fi lăsat casa în picioare... ar fi ars-o...

— Oamenii ar face al fel, iar femeilor le-ar face şi mai rău...

— *Aye*[4], aşa ar face oamenii cruzi. Dar ei nu v-ar lua pentru turmele lor.

— Moartea e moarte, spuse bătrânul. Nu contează cum se întâmplă.

N-ai văzut niciodată o turmă a orcilor, fu gata să spună Kormak, dar n-avea chef de contrazicere. De ce să povestească acestor oameni despre asemenea orori? Aveau destule probleme de-ale lor. Toată viaţa au trăit cu teama în suflet, au văzut baroni luându-le mai mult decât li se cuvenea ca taxe, şi nu au putut să ridice vocea ca să protesteze. Au trăit sub

[3] Orc - membru al unei rase imaginarea de creaturi/monştri relativ asemănători cu oamenii, dar urâţi, războinici şi răuvoitori.

[4] Aye – termen arhaic din engleza medievală; aprobare=*Da*.

teroarea bandiţilor, şi a *Copiilor Lunii* care veneau noaptea. De ce să mai adauge ceva la povara temerilor lor?

— Ai dreptate, bătrâne. Am fost prost că te-am contrazis.

Asta i-a luat pe nepregătite. Presupuse că ei nu erau obişnuiţi cu politeţea lui.

— Pot să mă aşez lângă focul vostru? Trebuie să-mi văd de rană.

Bătrânul a încuviinţat dând din cap. Kormak s-a apropiat de foc şi şi-a desfăcut vesta. Şi-a sprijinit teaca de vatră, asigurându-se astfel că are sabia la îndemână şi că toţi văd asta. Cataplasma cu care se bandajase mai devreme, înainte ca să fie evident că este urmărit, se întărise într-o crustă groasă de sânge, care a crăpat în unele locuri. O fărâmiţă cu cuţitul, apoi oftă uşurat. Rana a sângerat niţel, dar părea curată şi puţin adâncă. Acum trebuia să o coasă. Scoase acul şi aţa din buzunar şi începu să-i încălzească vârful în foc. După ce a ajuns la roşu îl lăsă să se răcească. Dacă ar fi avut o băutură tare, ar fi înmuiat acul în ea, dar nu avea. Familia îl privea în tăcere, toţi fiind fascinaţi de acţiune. A presupus că în această colibă aflată la dracu-n praznic nu există prea multe prilejuri de distracţie. A prins marginile cărnii sfâşiate între degetul mare şi arătător şi s-a pus pe treabă. *Acul a intrat*, îşi spuse, strângând din dinţi. Acul a ieşit. Acul a intrat. Acul a ieşit. A durat ceva până a terminat, dar a fost mai uşor decât a crezut. Sucul rădăcinii amare pe care o mestecase mai devreme îşi făcea încă efectul.

Măcar a făcut ceva bun astăzi, se gândi, şi s-a lăsat obosit pe scaun, întinzându-şi picioarele lungi. În Stormgate lucrurile merseseră foarte prost.

— Asta doare ca stomacul unui episcop după banchet, spuse Kormak.

Femeia a priceput aluzia. Turnă nişte fiertură din cazanul de pe foc într-un bol de lemn şi i-l dădu. O privi precaut, aşteptându-se să-i arunce conţinutul fierbinte drept în faţă. Văzuse oameni murind pentru că au făcut greşeala simplă de a lăsa garda jos în faţa unor oameni ca aceştia. Nu voia să i se întâmple asta şi lui.

Dar ea nu a făcut nici o mişcare bruscă atunci când i-a înmânat graţios bolul, chiar cu oarece curtoazie. L-a acceptat mulţumind, iar ruşinea lui a fost şi mai mare când ea s-a dat şi o pâine mică. Îşi forţase intrarea în casa acestor oameni, şi-i făcuse să se teamă de el, iar ei îl tratau cu mai multă amabilitate decât avea dreptul să aştepte. Se întrebă cum s-a ajuns la asta. Aceştia erau oameni pe care trebuia să-i protejeze, nu să-i terorizeze.

Pe de altă parte, când a făcut jurămintele nu s-a aşteptat nicicând să devină un asasin şi nici să fie vânat ca ucigaş. Viaţa părea mult mai simplă atunci când era flăcău. Crezuse că

va ajunge un erou. A fost un prost, aşa cum a fost şi astăzi când aproape că a fost ucis în timp ce ducea la îndeplinire ceea ce trebuia să fie o simplă execuţie.

Acest gând a readus sentimentul de vină. Îşi spuse că nu uciderea primarului îl făcea să se simtă rău; era fata.

Uciderea bărbatului fusese necesară. Primarul din Stormgate îşi vânduse sufletul *Umbrelor*, şi dezlănţuia monştrii noaptea ca să-i sfâşie pe duşmanii săi şi să-i protejeze averea. Desigur, oamenii din oraş nu au ştiut, pentru că el fusese deştept şi-şi ascunsese răutatea cu grijă. Nu a putut dezvălui deschis toate acestea pentru că omul era puternic şi avea prieteni bogaţi în posturi înalte, iar poziţia *Ordinului* în graţiile Regelui era destul de precară în aceste vremuri.

Deci, judecata trebuia făcută în secret. Ar fi trebuit să fie o execuţie simplă, uşoară, dar a făcut greşeala de a-şi lua ochii de la primar atunci când fetiţa de numai opt anişori a intrat în cameră ca să-i arate tatălui noua sa păpuşă... tatălui care urma să fie decapitat sub ochii săi. Expresia de pe chipul ei, groaza, l-a încremenit o secundă. N-ar fi crezut niciodată că e posibil, până când s-a întâmplat.

Atunci, pumnalul primarului s-a înfipt într-o partea pieptului lui Kormak. Doar cu un centimetru mai sus coasta nu l-ar mai fi făcut să alunece, şi ar fi murit el în locul primarului. Acum zece ani n-ar fi făcut asemenea greşeală. Se înmuiase.

Ca răspuns la strigătele cumplite ale omului, nişte gardieni a năvălit prin uşă, dar Kormak a spus cu glas tare sentinţa şi şi-a terminat treaba fără a mai ţine seama de urletele de protest ale fetiţei pe care a închis-o într-un dulap.

A aruncat capul retezat către gardieni, distrăgându-le atenţia, şi a trecut printre ei. O săritură pe fereastră în strada pietruită, apoi alergarea către porţile oraşului, în timp ce clopotele dădeau alarma. A crezut că va ieşi cu uşurinţă, până ce a auzit tropăitul copitelor pe drumul din spatele său, şi a ştiut că trebuie să fugă.

Băiatul cel tânăr s-a reîntors şi s-a aşezat într-un loc aproape de foc, îngenuncheat, încălzindu-şi mâinile deşi afară nu era frig. Sora sa s-a ghemuit alături, cu mâinile pe umerii lui, uitându-se cu ochii larg deschişi la Kormak. Erau amândoi blonzi ca părinţii lor, cu părul tăiat grosolan. Aveau ochii albaştri şi inocenţi.

— Tata spune că eşti un soldat, spuse băiatul. Trebuie să fi văzut multe războaie.

Doar unul, a vrut Kormak să răspundă, *pentru că toate celelalte războaie de care ai auzit vreodată sunt doar părţi ale lu*i. Dar a spus doar:

— Da. Am văzut războaie.

— Ai ucis pe cineva? a întrebat fata.

— Am ucis prea mulţi.

A vrut să spună '*prea mulţi ca să-i pot număra*', dar aceste cuvinte i se părură oarecum nepotrivite. Acele rădăcini mestecate încă mai aveau efect asupra lui.

— Ai omorât vreun *orc*?

Kormak a dat din cap.

— Vă va spune că a ucis orice întrebaţi voi, a spus fiul cel mare.

Încă se simţea sfidarea, dar şi frica.

— Am ucis un *Orc Tyrant* adult. L-am hăcuit pe câmpul de la Aenar, în timp ce oamenii din jur au fugit îngroziţi, iar ciorile se ospătau cu ochii celor morţi.

Rădăcinile trebuie să fi fost mai puternice decât crezuse sau era el mai obosit şi visa cu ochii deschişi. O clipă s-a aflat iar pe câmpul de bătălie, victorios printre cadavre, cu sabia făurită de *gnomi*[5] cântând în mâna sa. Marele *orc*, pe jumătate din înălţimea sa, dar cu o greutate de câteva ori mai mare, s-a aruncat peste el cu iataganul de oţel negru suficient de mare încât să reteze un copac, ţinut strâns în mâna cu gheare, gata să lovească în gâtul regelui căzut. Poate că în acea zi a devenit bărbatul care, ca şi copil, crezuse că va deveni. Poate, dar era prea târziu. Nu mai credea demult în onoarea regilor şi nici nu mai voia să fie erou. Văzuse prea multă corupţie în onoarea regilor, prea multă trădare şi prea multă moarte pentru a mai crede vreodată în aşa ceva.

Şi-a scuturat capul şi s-a concentrat să bea supa direct din bol. Era fierbinte, cu mulţi cartofi şi morcovi, ceva carne şi puţină grăsime ca să-i dea gust.

— E bună, îi spuse stăpânei casei, sperând că-i va mai oferi o porţie.

N-a făcut-o, aşa că a început să şteargă bolul cu o coajă de pâine.

— Poţi ucide un *troll*? spuse fata cu o notă ciudată de speranţă în voce.

— Gerda, a intervenit femeia, e mai bine să nu vorbeşti despre asemenea lucruri, ca nu cumva să te audă *Copii Lunii*.

— Întrebam doar, mamă, iar omul acesta m-ar putea salva...

---

[5] gnome, goblin, hobgoblin, troll, imp, elf, brownie, kelpie, leprechaun, fairy, pixie, sprite – în folclor şi literatura fantasy sunt membrii unei rase mitice de creaturi asemănătoare oamenilor, dar pitici, îndesaţi, talentaţi în minerit şi prelucrarea metalelor.

Lui Kormak i s-a oprit inima. Se cam aşteptase la aşa ceva încă de când a auzit cuvintele tatălui spuse prin uşă. Nu voia să iasă afară şi să-i înfrunte iarăşi pe monştri, dar făcuse un legământ cu mult timp în urmă, când încă mai era un flăcău şi voia să fie un erou. În acea zi, i-au pus în mână o sabie strălucitoare şi i-au spus că el este cel Ales, iar pentru o scurtă clipă luminoasă, el chiar a crezut că e adevărat. Au fost vremuri când a crezut că şi-a trăit întreaga viaţă în umbra aruncată de acel moment incandescent.

— Să te salvez de *ce*? a întrebat.

— De ceva din întunericul de afară, spuse mama. Ne-a luat câteva vite şi-l putem auzi hălăduind prin noapte. Uneori ne cheamă. Ne cere să o trimitem pe Gerda afară. Spune că dacă o trimitem, va pleca şi ne va lăsa pe ceilalţi în viaţă.

Kormak privea flăcările, gândindu-se la o altă fetiţă de opt ani pe care o văzuse astăzi.

Şi ea văzuse un monstru. Îşi ţinu gura bine închisă.

— Câţi ani ai, soldatule? a întrebat fermierul.

— Treizeci şi cinci. Am să mă las la vatră peste şapte ani.

— Ce?

— Nimic.

Kormak şi-a regretat imediat vorbele. Nici măcar unul din şapte oameni ai *Ordinului* său nu supravieţuiau anilor lungi la datorie, iar cei rămaşi erau doar veteranii ologi care instruiau noua generaţie. Şansele contra supravieţuirii sale era mai multe şi creşteau în fiecare an. Mai mult ca sigur că nu va mai revedea vreodată schiturile de pe Muntele Aethelas. Cei mai mulţi dintre anii închinaţi prin jurământ trecuseră deja.

Maera cea cu plete aurii şi zâmbet fermecător.

Grim Solian.

Cârnul Rurik care şi-a dorit atât de mult să fie viteaz şi a şi fost până când...

Iar aceştia erau cei despre care ştia, pentru că fusese trimis ca să le recupereze săbiile, să le preia sarcinile, să ucidă creaturile care i-au omorât.

— Puţini mercenari trăiesc cât să ajungă la vârsta ta, întregi şi nevătămaţi. Înseamnă că eşti un bun luptător cu sabia.

— Sunt.

Şi de ce n-ar fi? Plătise cu întreaga sa viaţă ca să fie atât de bun.

— Poţi înfrânge un *troll*?

Kormak s-a gândit. *Troll*ii erau printre cei mai duri dintre *Copii Lunii*. Unii erau înalţi cât o casă şi puteau ucide un ditamai taurul cu o singură lovitură de pumn. Aveau pielea tare ca piatra. În toţi anii săi de luptă, el nu s-a confruntat cu nici unul.

— Nu ştiu.

— Cei mai mulţi oameni ar fi spus un simplu *'nu'*.

— Eu nu sunt ca ceilalţi oameni.

Fermierul îl privi gânditor.

— Cândva am auzit o poveste – despre un *Ordin* de *Cavaleri* care au jurat să înfrunte *Luna* şi *Umbra*. Semnul *Ordinului* lor era sabia făurită de *gnomi* pe care o purtau la spate ca simbol al poverii jurământului depus. Se spune că au *Dragonul* tatuat deasupra inimii.

Deci îi văzuse tatuajul când îşi îngrijise rana. Kormak a blestemat faptul că şi-a ajustat cureaua sabiei ca să o poată purta agăţată peste umăr, deşi, după atâţia ani, tot nu s-a simţit niciodată confortabil purtând-o aşa.

În aer plutea o întrebare nepusă, dar nu pentru mult timp.

— Sabia ta e făurită de *gnomi*, războinicule?

Kormak ştia că putea răspunde cu un simplu *'nu'*. Momentul avea să treacă. Aceşti oameni vor fi oricum mai în siguranţă în spatele *Vechilor Semne* de pe zidurile lor. Nu-şi vor da niciodată fata pentru ca Creatura din întuneric să plece, nu-i aşa?

Iar el era obosit, slăbit din cauza rănii. Mai mult decât atât, ca să o spună pe-a dreaptă, obosise să mai lupte... să ucidă. Obosit... mortal. Dacă nu spunea nimic, putea sta în noaptea asta aici, lângă foc, şi să plece dimineaţa în linişte. Ar fi fost o atitudine înţeleaptă. O clipă se gândi că asta ar vrea să facă mai mult decât orice de pe lume, dar jurământul l-a reţinut; cuvintele unui flăcău erau mai puternice decât frica unui bărbat.

— Da.

— Atunci îţi cer această binefacere – apără-ne de teroarea nopţii. Veghează cât timp dormim. Păzeşte-ne pe noi, copii zilei, de *Copii Lunii*.

Toţi ochii erau aţintiţi asupra sa. În ei luceau frica şi speranţa. Cuvinte au fost spuse conform ritualului. Nu putea refuza. Dădu răspunsul ritualic.

— Vă voi proteja, spuse. Jurământul mi-l voi ţine sau muri-voi încercând sarcina să o îndeplinesc. Dacă va trebui să mor, fraţii mei o vor duce mai departe. Pentru asta îmi dau cuvântul.

Termina bandajarea rănii, deşi era foarte obosit, îşi ridică încă o dată sabia.

— Nu pot rămâne ca să vă protejez, aşa că vă voi scăpa de monstru în noaptea asta.

Imediat ce a păşit în pădure, Kormak a ştiut că acolo era ceva rău. Liniştea era ameninţătoare. Simţea prezenţa a *altceva*. Cu un efort de voinţă şi-a ţinut mâna departe de mânerul sabiei. Şi-ar fi dorit să poarte o sabie argint care i-ar fi ars pe *Cei Vechi* cu atingerea ei. La fel de mult îşi dorea soarele, gândindu-se că era abia trecut de miezul nopţii. Luna plină privea în jos printre copaci.

Uneori, i se părea că vede sclipirea rece a unor ochi mici, dar când se întorcea într-acolo nu mai vedea nimic.

Auzea zgomotele făcute de Creaturi micuţe prin frunziş. *Şoareci*, îşi spunea sieşi, dar ştia că nu asta erau.

Ceva se agita prin ramurile de deasupra şi ştia că nu e o bufniţă.

Întreaga pădure *puţea* de prezenţa *Celor Vechi*. Semnele lor erau peste tot.

În apropiere se afla un arbore uscat, pe jumătate prăbuşit. Una dintre crengi era aţintită către calea ce ducea la fermă, către siguranţă. *Du-te*, părea a spune. *Fugi cât încă mai poţi*. Făcuse un jurământ pe care îl va respecta cu preţul vieţii. Să-l încalce acum însemna să-şi bată joc de întreaga sa viaţă de până acum şi de toţi cei care l-au precedat murind onorabil. Ei au intrat în luptă ştiind că se confruntă cu Întunericul şi soarta lor. Nici el nu putea face altfel.

S-a afundat mai adânc în pădure.

Cu fiecare pas creştea simţământul de ameninţare.

Cu fiecare pas simţea ochi ostili aţintiţi asupra sa din întuneric.

În sfârşit, a găsit ce căuta. Ajuns într-o poiană, a văzut semnul *Copiilor Lunii* scrijelat pe o buturugă de copac. Se opri în mijlocul poienii, strigând:

— Vorbeşte! Ştiu că eşti acolo!

Kormak a rămas absolut nemişcat. Ceva uriaş se apropia de el, venind printre copaci. A surprins sclipirea a ceva palid şi rece, acoperit în mare parte de ramurile copacilor. Să fie nişte colţi? Să fie un ochi? *Pe Soare*, îşi zise, *Creatura e uriaşă*.

— N-ar fi trebuit să vii aici, copil al zilei.

Nu era slabă precum vocea umană. Era prea joasă şi prea puternică, iar tonul era prea ciudat. Era o foame în el. Era vocea unui prădător mare. *Dacă un leu ar fi putut vorbi*, se gândi Kormak, *ar fi avut o vocea ca aceasta*.

— Ai încălcat *Legea*, spuse Kormak.

— A trecut multă vreme de când unul ca tine a invocat *Legea*. Cine eşti tu care vorbeşti despre ea?

— Ştii cine sunt. Ştii de ce am venit aici.

— Unde-ţi este sabia de argint? Unde-ţi este calul alb? Unde-ţi este lancea cu flamura *Dragonului* fluturând în bătaia vântului?

— Le-am lăsat în urmă. Am vrut să-ţi acord o şansă, cu sportivitate.

— Copil al zilei, stai acolo rănit, cu blestemata aia de sabie la spate şi totuşi n-o scoţi, deşi eu m-am apropiat destul ca să te pot sfâşia şi să-ţi smulg inima din piept. Chiar eşti atât de bun?

Vocea era plină de amuzament şi dispreţ.

— Dacă scot sabia, trebuie să te ucid. Cred că e mai bine să-ţi dau mai întâi un avertisment.

Un urlet a izbucnit din întuneric, precum tunetul mândriei unor lei care au luat urma prăzii.

Lui Kormak i-a trebui un moment ca să priceapă că era un râset. Chicoteli şi ţipete au străbătut toată pădurea. Râsul era oribil, voioşia *Celor Vechi*, rece şi mortală.

Erau chiar atât de mulţi acolo? se întrebă Kormak.

— Te întreb din nou, eşti chiar atât de bun la lupta cu sabia?

— Există o singură cale să afli. Vrei să mă pui la încercare?

— Copil al zilei, eu cunosc această sabie. Ştiu ce este. Dar tu?

— Da.

— Deci dacă te ucid, va fi un *Protector al Zorilor* mai puţin.

— Dacă mă ucizi, vor veni alţi doi ca mine. Dacă îi ucizi şi pe ei, vor veni patru. Dacă îi ucizi, iar vor veni de două ori mai mulţi. Şi tot aşa, până când vei muri. *Ordinul* este o mare maşinărie. În spatele zău se află toate *Armatele Dimineţii*. Dar mai întâi, va trebui să mă ucizi pe mine, iar eu nu sunt un ţăran sau o fetiţă.

Era o înşelăciune. *Ordinul* nu mai avea puterea de a duce o astfel de răzbunare, cel puţin nu pentru nişte oameni atât de nevoiaşi, dar, poate că acest *Copil al Lunii* nu ştia asta.

— Hai să mai vorbim până când mă hotărăsc cum să te ucid.

Kormak s-a pregătit. Şi-a reamintit vorbele Maestrului Ibrahim. *'Nu arăta nici frică, nici slăbiciune. Copii Lunii respectă asta.'*

— Dacă aşa vrei... Avem toată noaptea.

— Îmi amintesc această sabie, spuse vocea leonină. Areon cel Brav a purtat-o la Brightmere.

Un mic şoc a trecut prin mintea lui Kormak. Aeron cel Brav se afla în mormânt de o mie de ani.

— L-a ucis cu ea pe fratele meu Masarion.

Iată un indiciu, se gândi Kormak, deşi concluzia la care ducea nu era ura una luminoasă. Creatura de acolo era ceva infinit mai rea decât un *troll*.

— Atunci, te salut, Telurion,

— Îţi cunoşti istoria, spuse *Copilul Lunii*. Poate că eşti cine spui. Dacă-mi cunoşti numele, ar fi politicos din partea ta să mi-l spui pe al tău.

— Sunt Kormak mak Kaine.

— Am auzit acest nume. Stârneşte teroare printre cei mai laşi din poporul meu. Ei spun că eşti cel mai bun în mânuirea acestei săbii de la Aeron încoace. Eu unul, nu cred.

— Se spune că nici tu nu eşti la nivelul fratelui tău, aşa că probabil noi doi suntem egali.

Şi iarăşi au răsunat îndelung acele râsete tunătoare. Ştia că este pus la încercare şi că *Cei Vechi* nu judecă precum oamenii. Se întreba la ce concluzie a ajuns Creatura din întuneric.

— Miros sângele pe mâinile tale şi văd oameni în urma ta.

De unde ştia asta? s-a întrebat Kormak. Clarviziunea nu se număra printre abilităţile lui Telurion. Poate că va avea ceva de adăugat la *Cronici*, dacă va supravieţui acestei nopţi.

— Am ucis un *Fiu al Umbrei* în Stormgarde.

— Iar ei te vânează pentru asta? Credeam că ar trebui să-ţi fie recunoscători.

— Din nefericire, cetăţenii, prietenii săi, nu ştiau despre natura crimelor sale. Garda civică m-a surprins chiar în momentul când îi aplicam sentinţa. N-am fost blând cu ei când am plecat.

— Te furişezi prin întuneric şi-i ucizi pe cei asemenea ţie, când altădată ai fi călărit deschis spre luptă. *Ordinul* tău pare foarte slăbit în prezent. Sigur eşti vrednic să sprijini *Legea* cea veche?

Kormak nu mai era sigur demult, dar a spus:

— Pentru a sfârşi războaiele îndelungate dintre popoarele noastre, *Copiii Lunii* au jurat să rămână pe pământurile lor şi să-i lase pe ai mei în pace. Încalci acest jurământ?

Kormak s-a încordat. Moartea rapidă ar putea fi singurul rezultat dacă răspunsul era cel greşit. Urmă o pauză.

— Poporul tău nu mai respectă demult vechile hotare.

— Iar poporul tău poate şi-i pedepseşte pentru fărădelegile lor. Aşa cum te voi pedepsi eu pentru ale tale, pentru că aceasta este sarcina *Ordinului* meu. Acestea nu sunt pământurile tale.

— Cine eşti tu ca să-mi vorbeşti de pedeapsă, muritorule? Eram bătrân când acest pământ era tânăr. Am trăit zece mii de ani şi voi trăi încă zece mii după moartea ta.

— Nu şi dacă încalci *Legea*.

— Chiar dacă porţi sabia aceea, nu înseamnă că eşti Aeron, muritorule. Trebuie să o şi mânuieşti la fel ca el.

— Ştiu să lupt cu ea destul de bine. Te întreb iarăşi, încalci jurământul?

Tufele au fost date deoparte ca şi cum trecea printre ele o greutate uriaşă. A aşteptat ca monstrul să iasă la vedere, dar acesta nu a făcut-o, deşi acum se afla mai aproape ca mai înainte, acoperit încă parţial de frunze.

— Nu mă tem de acea sabie.

— Ai fugit de ea odată. Ai părăsit trupul fratelui tău pe câmpul de la Brightmere când ai fugit de puterea ei. Juri să părăseşti aceste ţinuturi sau trebuie să ne luptăm?

— Am regretat întotdeauna că mi-am părăsit fratele în acea noapte. Voi, muritorii, nu puteţi înţelege cât de mult am făcut-o. Am servit împreună la Curtea *Doamnei* înainte de a-şi întoarce faţa de la noi. Am cutreierat Pădurile Sălbatice înainte de venire *elf*ilor şi am străbătut Marele Ocean înaintea navelor strămoşilor tăi. Am făcut poeme închinate frumuseţii Stormfangs înainte ca *leprechaunii* şi ceilalţi din acelaşi neam să-şi facă vizuinile acolo, sau ca prima cetate să-şi înalţe turnurile întunecate peste deşerturile de cenuşă. Am luptat în bătălii cum nu vei vedea nicicând în aceste vremuri decăzute; pe atunci *Puterile* dezrădăcinau munţii şi fierbeau lacurile în furia lor. Toate astea s-au sfârşit pe câmpul de la Brightmere.

— Îmi pare rău pentru pierderea ta. Dacă fratele tău n-ar fi ales să fure fata *Regelui Soare*, poate nu ai fi avut atât de suferit.

— M-am gândit mult la sabia pe care o porţi, muritorule. M-am gândit ce înseamnă pentru cei ca mine.

— Înseamnă Moarte.

— Am trăit mult, muritorule, şi i-am văzut pe ai tăi alungându-i pe ai mei în pustiurile acestei lumi. Am obosit să fug. Am obosit să fiu alungat de vracii voştri şi de descântecele voastre şi de săbiile voastre reci, din argint.

— Ai ales, deci trebuie să ne luptăm...

Mult timp nu a fost nici un răspuns.

Kormak şi-a ridicat mâna la mânerul sabiei.

Liniştea s-a adâncit, apoi păru că noaptea a suspinat. Simţi încă o prezenţă, şi auzi vorbe şuierate în limba veche, atât de repede încât nu putu să le priceapă. *Oare ce se spunea acolo?* s-a întrebat.

— În noaptea asta nu ne vom lupta, muritorule. Îi voi lăsa în pace pe micii fermieri pe care-i aperi.

— Juri în numele *Doamnei* şi al speranţei tale pentru iertare?

— Jur în numele *Doamnei Noastre a Lunii* şi al speranţei mele pentru iertarea ei, că nu-i voi mai tulbura atâta vreme cât vor mai trăi.

Acesta nu era un jurământ pe care să-l facă vreunul dintre *Cei Vechi*, iar lui Kormak nu i-a plăcut deloc formularea.

— Atunci mergi în pace, *Copil al Lunii.*

— Noi doi ne vom reîntâlni. În acea noapte nu voi mai fi la fel de prietenos.

— Nici eu.

— Mergi în pace, *Protector al Zorilor*.

Hohote batjocoritoare de râs l-au însoţit până la ieşirea din pădure. Era sigur că ştie de ce. I-a trebuit toată forţa voinţei ca să nu o ia la fugă.

Casa fermierului era tăcută, deşi ştia că acolo sunt oameni. Putea auzi caii nechezând în grajd. Putea simţi mirosul purtat de vânt, miros simţit şi altădată. Duhoarea cărnii de om arse nu putea fi uitată niciodată.

S-a apropiat de uşă şi i-a auzit pe oamenii dinăuntru. Erau o grămadă. O privire iute în grajd i-a spus că sunt cel puţin zece, judecând după numărul cailor. Urmăritorii săi au fost hotărâţi. Au călărit chiar şi sub lumina lunii pline. A presupus că mărimea numărului le-a dat încredere.

Kormak s-a apropiat de uşă. Simţurile i-au spus ceea ce mintea deja înţelesese. N-au lăsat gărzi. Nimeni nu voia să aştepte singur afară, când bântuiau *Copii Lunii*.

Prin crăpăturile uşii răzbătea lumina. Spărseseră uşa la intrare. Fermierul n-a fost la fel de ospitalier cu un grup mare de oameni înarmaţi, aşa cum fusese cu Kormak... şi a plătit preţul. Râsete ascuţite, aproape isterice, răsunau între zidurile casei. Kormak ştia că indiferent ce va găsi înăuntru, nu va fi de bine. S-a încordat şi a intrat pe uşă.

Era un grup de oameni cu aspect dur în uniformele Gărzii Civice din Stormgarde. Kormak l-a recunoscut pe unul dintre ei, un tip solid cu mustaţă stufoasă şi capul chel. Avea un bandaj strâns în jurul bicepsului rănit de Kormak mai devreme. În obscuritatea din interior, le-a trebuit ceva vreme ca să-şi dea seama că el se afla acolo.

O singură privire i-a spus tot ce avea nevoie să ştie. Fetiţa era moartă pe podea. Mama ei zăcea alături, moartă, cu braţele întinse către fiica ei. Dintr-un ochi îi curgea sânge care se adunase într-o baltă pe podeaua de pământ. Kormak ştiu că era unul dintre acele lucruri care-l vor ţine treaz în multele nopţi când nu mai putea dormi.

Era uşor de priceput ce se întâmplase acolo. Ochiul său experimentat citea semnele ca şi cum ar fi fost paginile unei cărţi.

Gardienii au năvălit înăuntru. Au început să ia la întrebări familia. Aceştia nu au răspuns satisfăcător. Unul dintre intruşi a înşfăcat fetiţa şi a ameninţat-o. Atunci băiatul s-a năpustit şi s-a ales cu capul zdrobit de unul mai panicos.

Frica şi furia au scăpat de sub control, şi a urmat o baie de sânge. Bătrânul fermier era întins lângă nevasta lui, cu o gaură mare în piept. Fiul cel mare era prăbuşit lângă foc. Avea faţa arsă. Lângă el se afla o furcă. Încasase o jumătate de duzină de răni, după care a căzut în foc. Un gardian l-a tras deoparte. De la el venea mirosul de ars.

Ar fi putut fi şi mai rău, se gândi Kormak. Când duhoarea i-a invadat nările, s-a aşteptat la tortură. Vorbele bătrânului i-au revenit în minte: '*Moartea e moarte. Nu contează cum se întâmplă*'.

Toate acestea s-au întâmplat pe când el stătea în pădure vorbind cu *Copilul Lunii*. Iar Telurion a ştiut. Acestea erau veştile pe care le-a primit. A jurat ştiind că deja trecuse termenul până la care trebuia să şi-l ţină.

Gardienii tocmai l-au observat. Comandantul lor l-a privit din scaunul în care se lăfăia.

— Ştiam că te-au ascuns pe undeva. Ai fost prost că ai ieşit din ascunzătoare, dar nu contează. Te-am fi găsit dimineaţă.

— N-ar fi trebuit să veniţi aici, spuse Kormak. Şi n-ar fi trebuit să faceţi asta.

— Iar tu n-ar fi trebuit să-l ucizi pe Primarul nostru. A fost un nemernic gras şi lacom, dar nu putem lăsa oamenii să bântuie ucigând pe cine au chef. E un exemplu rău.

— Unul pe care se pare că l-aţi urmat voi.

Căpitanul avu decenţa să pară ruşinat o clipă.

— Situaţia a scăpat de sub control.

Se uită la ceilalţi gardieni care păreau şi ei ruşinaţi, iar Kormak a ştiut că ruşinea lor era chezăşia morţii sale. Nu vor voi să lase în viaţă pe cineva care a fost martor la asta.

— Cine a ucis fetiţa? întrebat Kormak. Cine a început?

— Ce contează? a întrebat căpitanul.

S-a ridicat şi şi-a tras sabia din teacă. Era un om înalt şi purta zale.

— Contează pentru mine.

— Păi, dacă te face fericit, află că eu am făcut-o. Consideră că ţi s-a îndeplinit ultima dorinţă înainte de a te spânzura. Ne-a îndrugat nişte palavre cum că te-ai dus să o salvezi de monştrii întunericului. N-a vrut să spună adevărul nici chiar când am tăiat-o.

Kormak privi trupul micuţ. *Iartă-mă. Monştrii au venit din întuneric, iar eu nu te-am putut salva. Au venit căutându-mă pe mine, iar eu nu am fost aici, aşa că te-au ucis pe tine în locul meu*.

Omul cu braţul rănit i-a întrerupt şirul gândurilor.

— Spânzurătoarea este prea uşoară pentru acest nemernic. Azi aproape că m-a ucis. Trebuie să plătească pentru asta cu sânge.

— N-am vrut să te ucid, spuse Kormak.

Au râs cu toţii de parcă făcuse o glumă. Încă mai hohoteau când a murit primul dintre ei; chipul său a rămas împietrit de uimire la iuţeala cu care sabia a apărut în mâna lui Kormak. A spintecat cel mai apropiat gardian de-a latul burţii.

Oţelul forjat de *gnomi* a tăiat prin cămaşa de zale de parcă ar fi fost din lână. Burta omului s-a deschis şi maţele i s-au împrăştiat.

Toţi l-au privit uimiţi, nu prea înţelegând ce se întâmpla. Un singur om îi ataca pe ei toţi. Au mai murit trei înainte ca să poată reacţiona: un craniu despicat, o inimă străpunsă, un braţ retezat de la cot.

Kormak continuă să înainteze spre căpitan. Un gardian a încercat să-l lovească în cap cu o toporişcă de cavalerie. S-a ales cu încheietura mâinii retezată. Apoi, Kormak şi implântat sabia până la gardă în burta căpitanului, străpungându-i tot trupul, după care a tras-o afară, răsucind-o. Căpitanul a căzut răcnind la pământ.

Kormak s-a întors... doar ca să-i vadă pe ceilalţi fugind în noapte.

Luna plină lumina totul. Când a auzit urletele *Copiilor Lunii*, Kormak a luat scaunul şi s-a aşezat lângă foc, aşteptând şi făcând tot posibilul să nu privească trupurile celor pe care nu a putut să-i protejeze.

A durat mult până ce au încetat ţipetele de afară. *Celor Vechi* le plăceau să se joace cu hrana.

SFÂRŞIT